

Wij die de hartverscheurende pijn voelen wanneer onze dierbaren van ons worden weggerukt, hebben niet alleen Gods onmiddellijke troost en helende hart, maar ook de gouden hoop op een dag waarop we oog in oog zullen staan met degenen die we verloren hebben, in hun ogen zullen kijken en daarin onze eigen realisatie weerspiegeld zullen zien dat er nooit meer een afscheid nodig zal zijn.

De volgende keer dat u zich in de buurt van een begraafplaats bevindt, neem dan even de tijd om rustig na te denken en te mediteren. Of het nu gaat om een vervallen stuk houten grafstenen, een oud kerkhof of een moderne begraafplaats, u zult waarschijnlijk met een hernieuwd gevoel van vreugde terugkeren in de belofte van de opstanding.

**"Er is een dag
waar al wat leeft allang op wacht,
een dag van blijdschap,
als heel de schepping wordt bevrijd.
En op die dag,
dan komt de Heer en haalt zijn bruid,
die rein en stralend
opgaat in zijn heerlijkheid."**

Opwekking 585

Een bezoek aan het kerkhof

Ken McFarland

Terwijl de Twin Towers in New York City instortten tot bergen puin, zat ik ver weg voor een met vlaggen bedekte kist in de ruïnes van mijn eigen tragedie – afscheid nemend van een machtige aanwezigheid in mijn eigen leven. Na een heldhaftige maar verloren strijd tegen hartfalen was mijn vader er niet meer. En op deze dag van schok en schande – 11 september 2001 – legden we hem op een welverdiende rustplaats op een prachtige heuvel op een begraafplaats in Idaho.

Wie van ons heeft niet die speciale plek, of plekken, waar onze dierbaren rusten tot de dag dat de trompet zal schallen, de zode terugrolt en zij in jeugdige onsterfelijkheid tevoorschijn komen?

Met elke verjaardag ga ik een bepaalde Bijbelpassage meer waarderen:

"Het is beter om naar een huis van rouw te gaan," schreef de wijze man,
dan naar een huis van feestmaal, want de dood is het lot van iedereen;
de levenden zouden dit ter harte moeten nemen.

Frustratie is beter dan lachen, want een somber gezicht is goed voor het hart.

Het hart van de wijze is in het huis van rouw, maar het hart van de dwaas is in het huis van plezier."
(Prediker 7:2-4).

Ik vind aanvullende inzichten in recentere vertalingen en waardeer hoe deze verzen in de Bijbel zijn vertaald: *"Het is beter je tijd door te brengen op begrafenissen dan op feesten. Want je gaat sterven, en je moet daaraan denken zolang het nog kan. Verdriet is beter dan lachen, want verdriet heeft een louterende invloed op ons. Een wijze denkt veel aan de dood, terwijl een dwaas alleen maar denkt aan het nu genieten."*

Houd in gedachten dat de Bijbel niet zegt dat naar een feest gaan, lachen of plezier maken verkeerd zijn. Jezus Zelf genoot van sociale situaties. Het beeld dat ik vind in mijn eigen zoektocht naar God in het Woord, is dat Hij wil dat we ten volle van het leven genieten. De Bijbel zegt ook dat er "een tijd is om te lachen" (Prediker 3:4) – en ik vind weinig bewijs voor de gedachte dat God wil dat Zijn volgelingen door het leven gaan met onophoudelijke droefheid. Als gevoel voor humor een universele eigenschap van de mens is, dan moet dat zeker komen doordat God dat deel van het geheel heeft gemaakt toen Hij ons schiep.

Prediker stelt niet voor dat we lachen moeten vervangen door zuchten of dat we goede tijden moeten vervangen door levenslang rouwen. Hoe aangetrokken zouden zij die Hem niet kennen zich immers tot God aangetrokken voelen als ze zouden concluderen dat Zijn volgelingen in voortdurende ellende leven?

Nee, de verzen die we hebben aangehaald, stellen niet voor dat we moeten kiezen tussen rouw en vrolijkheid. Ze vertellen ons simpelweg dat de ene 'beter' is dan de andere – dat het de moeite waard is om er prioriteit aan te geven.

Uit eigen ervaring weet ik hoe waardevol het is om een begrafenis bij te wonen. Maar hier wil ik kort ingaan op een paar zegeningen die ik heb ervaren door tijd door te brengen op begraafplaatsen.

Een begraafplaats is een ideale plek voor bezinning. Sinds mijn vader is overleden, ben ik vaak teruggekeerd naar zijn graf. Als ik deze bijzondere plek alleen bezoek, is er zoveel om over na te denken. Ik denk eraan hoe dankbaar ik ben dat hij, na alle worstelingen en ontberingen van zijn leven, zich in gelukzalige onwetendheid kan blijven voelen over de lasten die zijn dierbaren nog steeds moeten dragen. Terwijl de grote strijd tussen goed en kwaad woedt en naar zijn laatste conflict raast, hoeft hij niets te horen van de afschuwelijke gebeurtenissen en veranderingen die het dagelijkse nieuws vullen.

En het hoeft niet alleen bij het graf van mijn vader te zijn; ik merk dat de stilte en het gezelschap van de slapende mensen me aanzetten tot nadenken over mijn huidige leven en de eeuwigheid die spoedig komt. Ik heb een dierbare vriendin die begraafplaatsen – bijna elke begraafplaats – ook ideale plekken vindt om te mediteren over dingen die ertoe doen. Naast de stilte is de schoonheid van de natuur overal om me heen, en de stille "aanwezigheid" van een menigte mensen die me zijn voorgedaan, creëert een omgeving die bijdraagt aan mijn reflecties.

Een begraafplaats herinnert me aan mijn eigen sterfelijkheid. Terwijl ik bij het graf van mijn vader vertoef of tijd doorbreng op een andere begraafplaats, word ik eraan herinnerd hoe snel het leven voorbij raast – hoe ik binnenkort ook op zo'n stille plek tot rust zal komen, tenzij de wederkomst van Jezus tussenbeide komt.

Ik denk aan het onbetaalbare geschenk van de onbekende dagen die me nog resten, en ik word gedreven om zorgvuldig na te denken over hoe ik ze moet beleven. De prioriteiten in het leven, broodnodige persoonlijke veranderingen, onrecht dat moet worden rechtgezet, prestaties die ik hoop te behalen, het verlangen dat mijn leven voor God 'telt': dit alles heeft mijn aandacht nodig als ik op een begraafplaats naar de 'lange termijn' kijk.

Een paar jaar geleden, na de diagnose kanker, had ik reden om aan te nemen - gebaseerd op wat mijn artsen zeiden - dat ik misschien nog maar twee jaar te leven had. Dit nieuws confronteerde me direct met het vooruitzicht van mijn eigen dood op een manier die ik met geen mogelijkheid had kunnen bereiken.

Sindsdien heb ik meer vrienden verloren aan deze vreselijke "draak", maar ik ben zo dankbaar dat ik onlangs een prachtige mijlpaal heb bereikt: zes jaar schone scans. Nu ik er nog ben, moet ik alles leren wat ik kan over Gods bedoeling met de tijd die me nog rest. En één plek waar ik het meest over nadenk, is de tuinachtige omgeving van een begraafplaats.

Een begraafplaats dwingt me de ontzagwekkende kracht van persoonlijke keuze te begrijpen. Omringd door grafstenen denk ik aan de volle levens die worden vertegenwoordigd door de namen die om me heen zijn gegraveerd. Ieder van de mensen die nu op deze plek rusten, kende het volledige spectrum van menselijke emoties en gedachten: vreugde en wanhoop, liefde en verlies, succes en mislukking, vrede en angst. Hier worden degenen vertegenwoordigd die een huwelijk en scheiding, de opvoeding van kinderen, het nastreven van onderwijs en carrière, momenten van plezier en momenten van verdriet hebben meegemaakt.

Toch zullen sommigen van hen die slapen, het geluid van de bazuin horen bij de wederkomst van Jezus. Anderen zullen duizend jaar te lang slapen en wakker worden voor een laatste oordeel dat leidt tot eeuwige vergetelheid. Het verschil? De keuzes die ieder mens maakte. Gods keuze is dat we allemaal voor eeuwig bij Hem zullen zijn. Maar Hij zal onze keuzes nooit dwingen of opeisen. Het zijn onze dagelijkse keuzes, in de richting van Hem of weg van Hem, die uiteindelijk bepalen welke opstanding de onze zal zijn.

Terwijl ik vertoef in de aanwezigheid van degenen wier keuzes nu onherroepelijk zijn, word ik eraan herinnerd dat ik nog steeds de kostbare gave van tijd heb om mijn keuzes te veranderen of te bevestigen. Dan, als en wanneer ik in de dood slaap, zal ik de specifieke keuze hebben gemaakt dat Jezus mijn Redder en Heer is, om in mij te leven en mij te veranderen.

Een begraafplaats leidt mijn gedachten naar de dag van de opstanding. Het leven kan zo hectisch, zo gehaast en drukkend worden, dat het voelt alsof we in een permanente fast-forward leven. Het hier en nu kan zo allesoverheersend worden dat we zelden de tijd vinden of maken om het bredere perspectief te bekijken en de eeuwigheid te overdenken.

Maar met één oog gericht op de Bijbelse profetieën en het andere op wat er in onze wereld gebeurt, is het moeilijk te missen dat we snel de laatste jaren van de lange, grote strijd naderen. En de dag dat Jezus terugkeert, is de dag van de opstanding. Het is niet voor niets dat we dit onze "gezegende hoop" noemen.

Vele jaren geleden, als nieuwe predikant, leidde ik een begrafenis voor een jong meisje in mijn kerk. Ze onderging een routinematige operatie en raakte in een coma waaruit ze nooit meer ontwaakte. Bij het graf stroomden de tranen over de gezichten van haar ouders en dierbaren. Af en toe klonk er zachtjes gesnik. Maar ik zag in die betraande gezichten een zelfverzekerde hoop op de zekerheid van wederopstanding en hereniging.

Daarentegen konden wij, die verzameld waren onder het afdak bij het graf, misschien een paar honderd meter verderop het wanhopige geweeklaag horen van een andere begrafenis die diezelfde dag plaatsvond. De hartverscheurende kreten gaven de volslagen wanhoop van hopeloosheid aan – de kwelling van een afscheid dat voor altijd zou zijn.

'Wij willen niet dat u onwetend bent over hen die in de dood slapen,' zei Paulus, 'opdat u niet treurt zoals de rest van de mensheid, die geen hoop heeft' (1 Thessalonicenzen 4:13).